

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/10/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118010919
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8118010919.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Lucie Bašistovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. mája 2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. A. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného, okresného prokurátora a poškodeného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/47/2018 zo dňa 29.01.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovaný A. A., nar. XX.XX.XXXX v Partizánskom, trvale bytom B. C. XX, okr. Partizánske, prechodne bytom A., D. E. XXXX,

je vinný, že

- dňa 18.12.2014 po tom, ako medzi predávajúcim spoločnosťou F. G. so sídlom H. B. XX, E. I. J., okres G., v zastúpení osobou menom K. C., a kupujúcim spoločnosťou L. G. so sídlom G. XXX M., v zastúpení osobou B. L., bola uzavretá kúpna zmluva v meste Banská Bystrica, predmetom ktorej bolo dodanie 18 ks kondenzačných kotlov zn. Junkers Cerapur Comfort s príslušenstvom a ďalšieho plynovodného tovaru bližšie špecifikovaného na dodacom liste VPF XXXXXXXX zo dňa 18.12.2014 v celkovej sume spolu 35.069,98 eur, za ktorý zaplatil kupujúci spol. L. G. so sídlom G. XXX M., v zastúpení B. L., predávajúcemu spol. F., G. so sídlom H. B. XX, E. I. J., okres G., v zastúpení K. C., jednu zálohu vo výške 7.000,- eur, obžalovaný A. A. vydával sa za oprávnenú osobu prevziať predmet kúpy za kupujúceho B. L., tento tovar prevzal a neoprávnene ho previezol na neznáme miesto a naložil s ním doposiaľ nezisteným spôsobom, pričom za prevzatý tovar nezaplatil a ani ho riadne nevrátil, čím poškodenej G.. F., s.r.o. so sídlom H. B. XX, E. I. J., spôsobil škodu vo výške 28.069,98 eur,

t e d a

- na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

č í m s p á c h a l

- prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona výkon trestu podmiennečne o d k l a d á .

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona u r č u j e skúšobnú dobu podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku o d k a z u j e poškodenú spoločnosť F., G.. so sídlom H. B. XX, E. I. J., s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 319 Trestného poriadku z a m i e t a odvolania okresného prokurátora a poškodeného - spoločnosť F., G..

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov napadnutým rozsudkom sp. zn. 6T/47/2018 zo dňa 29.01.2024 uznal obžalovaného A. A. vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona v znení účinnom do 05.08.2024 na tom skutkovom základe, že dňa 18.12.2014 po tom, ako medzi predávajúcim spoločnosťou F. G. so sídlom H. B. XX, E. I. J., okres G., v zastúpení osobou menom K. C., a kupujúcim spoločnosťou L. G. so sídlom G. XXX M., v zastúpení osobou B. L., bola uzavretá kúpna zmluva v meste Banská Bystrica, predmetom ktorej bolo dodanie 18 ks kondenzačných kotlov zn. Junkers Cerapur Comfort s príslušenstvom a ďalšieho plynovodného tovaru bližšie špecifikovaného na dodacom liste VPF XXXXXXXX zo dňa 18.12.2014 v celkovej sume spolu 35.069,98 eur, za ktorý zaplatil kupujúci spol. L. G. so sídlom G. XXX N., v zastúpení B. L., predávajúcemu spol. F., G. so sídlom H. B. XX, E. I. J., okres G., v zastúpení K. C., jednu zálohu vo výške 7.000,- eur, obžalovaný A. A. vydával sa za oprávnenú osobu prevziať predmet kúpy za kupujúceho B. L., tento tovar prevzal a neoprávnene ho previezol na neznáme miesto a naložil s ním doposiaľ nezisteným spôsobom, pričom za prevzatý tovar nezaplatil a ani ho riadne nevrátil, čím poškodenej spol. F., G. so sídlom H. B. XX, E. I. J., spôsobil škodu vo výške 28.069,98 eur.

Za to mu bol podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu bol výkon trestu podmiennečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný i jeho obhajca odvolanie ihneď po vyhlásení rozsudku. V odôvodnení odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu bližšie uviedol, že s napadnutým rozsudkom nesúhlasí, pretože skutok sa nestal, nie je trestným činom a tento obžalovaný nespáchal. Zároveň, súd napadnutým rozsudkom i konaní, ktoré mu predchádzalo, porušil právo obžalovaného na spravodlivý proces, tiež základné zásady trestného konania, predovšetkým in dubio pro reo, zásadu prezumpcie neviny, ultima ratio, hodnotenie dôkazov, aj právo na zákonného sudcu. Napadnutý rozsudok je tiež nezákonný z dôvodu, že súd nerozhodol o náhrade škody, napriek tomu, že táto bola súčasťou popisu skutku a podľa nej rozhodol o vine a ukladal trest. Napadnutým rozsudkom navyše súd dospel k záverom, ktoré z dokazovania nevyplývajú, pritom vykonané dôkazy nepostačovali na uznanie osoby obžalovaného za vinného a na uloženie trestu.

Obžalovaný v prvom rade uviedol, že súd nebol príslušný na konanie o obžalobe, keďže skutok, ak sa stal, stal sa v Banskej Bystrici, kde malo dôjsť k odovzdaniu a prevzatiu tovaru, čím na konanie mal byť príslušný Okresný súd Banská Bystrica. Obžalovaný uvedenú skutočnosť v celom konaní namietal, avšak súd svoje konanie, ako ani príslušnosť žiadnym spôsobom nezdôvodnil. Rozsudok tak vydal nezákonný súd, čím došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu, a touto vadou bol poznačený spravodlivý proces.

Nesprávnosť a nezákonnosť rozsudku vyplýva aj z toho, že súd uznal obžalovaného vinným zo spáchania trestného činu podvodu, avšak poškodeného odkázal s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces. Z odôvodnenia rozsudku však nie je zrejmé, akými úvahami sa súd pri svojom rozhodovaní riadil, najmä aké dokazovanie by bolo ešte potrebné vykonať, čo vyplýva zo spisu sp. zn. 21Cb/25/2015, ani čo súd vôbec považoval za škodu a z akého dôvodu. Konanie sp. zn. 21Cb/25/2015 bolo právoplatne skončené a osobou povinnou na náhradu škody voči poškodenému bola osoba svedka B. L.. Z uvedeného tak logicky vyvstáva otázka, ako mohol trestný súd rozhodnúť o tom, že škodu mal poškodenému spôsobiť obžalovaný, ak v civilnom konaní bol na zaplatenie poškodenému zaviazaný svedok L.. Svojím nepreskúmateľným postupom súd zároveň porušil ustanovenie § 287 ods. 1 Tr. poriadku. Odkaz poškodeného na civilný proces sponchýbňuje samotný výrok o vine. Negovaný bol záver súdu o právnej kvalifikácii zisteného skutku, a de facto to musí mať za následok zrušenie rozhodnutia odvolacím súdom. Navyše, v konaní nebolo žiadnym dôkazom preukázané, že by poškodeným dodaný tovar skončil u obžalovaného a ten sa o neho obohatil, a teda spôsobil škodu.

Vinu obžalovaného nie je možné vyvodzovať len z tvrdení poškodeného a svedka B. L.. Bolo snahou poškodeného dosiahnuť zaplatenie tovaru za každú cenu po tom, ako v civilnom konaní nedosiahol zaplatenie od spoločnosti L., G. ani od svedka B. L.. Svedok B. L. sa v prípravnom konaní k skutku priznal a po celý čas súdneho konania sa na toto napriek výzvam, predvolaniam a príkazom na predvedenie nedostavil a konaniu sa vyhýbal. Svedok bol pritom jedinou skutočne zodpovednou osobou a teda aj páchatelom, ktorý ohľadom tovaru uzavrel kúpnu zmluvu, za tento zaplatil zálohu a výslovne sa vyjadril, že chcel aj za tovar zaplatiť, zabezpečil si šoféra a od obžalovaného mal prenajaté motorové vozidlo, ktoré tovar v prospech svedka L. naložilo a odviezlo. Svedok sa však všemožným spôsobom snažil zo zaplatenia vykrútiť, a to aj zmenou svojej prvotnej výpovede zo dňa 18.05.2015, v ktorej jednoznačne priznal všetky okolnosti i záväzok zaplatiť za tovar, avšak v neskorších výpovediach už alibisticky popiera a nevie sa k ničomu vyjadriť. Svedok L. následne zlúčil a vymazal spoločnosť L., G., popieral svoj ručiteľský záväzok zaplatenia ako fyzickej osoby a v tomto konaní už začal tvrdiť, že za tovar nezaplatil preto, lebo ho údajne neprevzal. V tomto smere ide zo strany svedka L. jednoznačne o účelové konanie sprevádzané nepravdivou výpoveďou a prekrúcaním faktov, čo vyplýva aj z prehľadu množstva súdnych a exekučných konaní vedených voči jeho osobe, na ktorú bol vyhlásený aj konkurz. Na internete boli voľne dostupné inzeráty p. L. znejúce na dopravné služby prostredníctvom spoločnosti L., G., v ktorej bol jediným konateľom a spoločníkom. Iným inzerátom hľadal aj niekoho na požičanie sumy 80.000,- eur na zmenku, čo môže súvisieť so zháňaním peňazí pre poškodeného. L. mal byť súčasne obžalovaný z podvodu na Okresnom súde Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 8T/25/2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/84/2017. Ak ale tento svedok nebol na hlavnom pojednávaní vypočutý, súd nevykonal všetky navrhované dôkazy, a tým dospel k predčasnému záveru. V konaní pritom nebol produkovaný žiaden iný svedok, ktorý by tvrdenia poškodeného alebo dedukciu súdu o výpovedi svedka p. L. o spáchaní skutku obžalovaným potvrdil. Súd tak konal v rozpore so zásadou in dubio pro reo, pretože vykonané dôkazy na uznanie viny obžalovaného nepostačovali.

V konaní nebolo preukázané, že by tovar obdržal obžalovaný ani ako s nim mal naložiť, že sa o neho obohatil alebo spôsobil poškodenému škodu. Tovar i vozidlo ho vezúce boli mimo dispozície obžalovaného, pritom obžalovaný predložil dodací liste firme O. P. z A., ktorý preukazuje dodanie tovaru úplne inej osobe. Účasť obžalovaného na nakládke tovaru do vozidla v Banskej Bystrici bola výlučne zneužitá na postupné a výlučné nasmerovanie celej veci voči obžalovanému.

Súd mal uplatniť zásadu ultima ratio, pretože vec/skutok má obchodnoprávny charakter, a teda nie je trestným činom, keďže poškodenému nebola uhradená kúpna cena za dodaný tovar. Obžalovaný pritom poukázal na konanie vedené pod sp. zn. 21Cb/25/2015, v ktorom bolo právoplatne uzavreté, že za tovar má poškodenému zaplatiť kúpnu cenu p. L. z titulu jeho ručiteľského vyhlásenia za záväzky spoločnosti L., G.. Ďalšie zaplatenie kúpnej ceny tovaru titulom náhrady škody nie je voči obžalovanému v trestnom konaní možné požadovať. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že v konaní nebolo preukázané ani akési vylákание prevzatia alebo nadobudnutia tovaru a vedomosť o tom, že za tovar nebude zaplatené. Na zodpovednosť pritom nemožno brať inú osobu ako tú, ktorá bola zmluvnou stranou a zaviazanou stranou voči predávajúcemu.

V konaní nebol preukázaný ani žiaden úmysel, motív, pohnútko alebo iný nekalý vnútorný postoj obžalovaného spáchať skutok. V čase skutku obžalovaný riadne podnikal pre seba, mal rodinu, novonarodené dieťa a nemal potrebu ani žiaden dôvod na úkor niekoho sa obohacovať. Obžalovaný zásadne nesúhlasí s tvrdením súdu o tom, že z jeho strany malo ísť o dobre premyslené konanie. K tomuto záveru dospel súd svojvoľne, bez dôkazov, respektíve ich nesprávnym hodnotením.

V neposlednom rade obžalovaný poukázal na novelu Trestného zákona, v zmysle ktorej škoda neprevyšujúca 35.000,- eur sa považuje za malú škodu. Súčasne sa znížili výšky trestných sadzieb.

Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, obžalovaného spod obžaloby oslobodil v celom rozsahu a poškodeného odkázal so svojimi nárokmi na civilný proces, alebo pre prípad uznania viny obžalovaného, napadnutý rozsudok zrušiť v časti trestu, a uložiť trest, ktorý bude po novele Trestného zákona pre páchatela priaznivejší.

Čo do výroku o treste podal proti tomuto rozsudku odvolanie aj prokurátor, namietajúc, že uložený trest je neprimerane nízky. V kontexte aplikácie ustanovení o mimoriadnom znížení trestu poukázal, že hlavné pojednávanie bolo viackrát zmarené pre neprítomnosť obžalovaného, ktorý v podstate počas celého trestného konania popieral vinu, nebol nápomocný pri objasňovaní skutku, poškodenému bola jeho podvodným vedomým konaním spôsobená značná škoda. Zároveň je však pravdou, že od skutku uplynula pomerne dlhá doba a v danej veci neboli zistené žiadne priťažujúce okolnosti k osobe obžalovaného.

Z takto naznačených dôvodov prokurátor navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. poriadku zrušil v časti výroku o treste a postupom podľa § 322 ods. 2 Tr. poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie alebo, aby postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku odvolací súd sám rozhodol na podklade správne zisteného skutkového stavu.

Čo do výroku o náhrade škody podal proti tomuto rozsudku odvolanie poškodený, majúc za to, že v trestnom konaní si uplatnil nárok na náhradu škody riadne a včas. Keďže výška škody bola jednoznačne stanovená a preukázaná, obžalovaný ju poškodenému ani čiastočne nenahradil, zároveň táto škoda jednoznačne vznikla zavinením obžalovaného v dôsledku spáchaného trestného činu a jej výška je súčasťou popisu skutku, súdu nebránila žiadna zákonná prekážka, aby obžalovanému uložil povinnosť nahradiť neuhradenú majetkovú škodu vo výške 28.069,98 eur. S poukazom na ustanovenie § 287 ods. 1 Tr. poriadku navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. f) Tr. poriadku a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 28.069,84 eur.

Na základe podaných odvolaní postupoval Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Keďže odvolanie podal obžalovaný proti všetkým výrokom rozsudku, prokurátor voči výroku o treste, i poškodený voči výroku o náhrade škody, odvolací súd preskúmal správnosť všetkých výrokov rozsudku. Po takomto preskúmaní veci vzhľadom odvolací súd dôvodnosť podaného odvolania obžalovaného čo do výroku o uloženom treste. Vo vzťahu k odvolaniam okresného prokurátora a poškodeného však odvolací súd dospel k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že obžalovaný bol zo spáchania skutku usvedčovaný výpoveďami svedkov, a to najmä výsluchom K. C., ktorý popísal priebeh a okolnosti stretnutia a komunikácie s obžalovaným. Podľa svedka to bol práve obžalovaný A., s kým jednal ako so zástupcom spoločnosti L., G. od samotného počiatku, počnúc prvotným kontaktom, dohadovaním predbežných cenových ponúk, ako aj následnej komunikácie na stretnutí, podpísaním dokumentov pred naložením tovaru do nákladného vozidla a prevzatím tovaru. Obžalovaný svojim správaním a vystupovaním od počiatku upevňoval dojem, že je oprávnený konať v mene spoločnosti a v konečnom dôsledku tento dojem aj vyvolal. Súd pritom neuveril obrane obžalovaného, že stretnutia L. s C. sa zúčastnil len ako prísediaci, nakoľko svedok K. C. ho opoznal na hlavnom pojednávaní a označil za osobu, s kým jednal.

Výpoveď K. C. bola podporená výpoveďou svedka B. L. v rozhodných skutočnostiach, keďže svedok L. v prípravnom konaní vypovedal, že obžalovaný nebol splnomocnený na zastupovanie jeho firmy pri dohadovaní obchodných kontraktov. Spoločnosť L. neuhradila za predmet zmluvy, nakoľko tovar neprevzala. Tovar preberal obžalovaný asi v meste Banská Bystrica bez splnomocnenia a aj prepravu zabezpečoval obžalovaný.

V neprospech obžalovaného vyzneli aj zabezpečené listinné dôkazy, najmä údaje z elektronického mýtného systému Národnej diaľničnej spoločnosti, ktoré zároveň podporili výpoveď svedka L., ako

aj svedka C., že preprava tovaru bola realizovaná vozidlom zn. IVECO, EČV: Q. XXX R., červenej farby, ktoré si obžalovaný v krátkom časovom okamihu pred uzavretím zmluvy zakúpil od spoločnosti E. Q. - S. G. Q.. Z oboznámených listín vyplynulo, že kúpna zmluva bola uzavretá dňa 13.12.2014, čo v podstate korešpondovalo s výpoveďou svedka Q.. Súčasťou spisu však bola aj Zmluva o nájme dopravného prostriedku zo dňa 13.12.2015 medzi obžalovaným ako prenajímateľom a B. L. ako nájomcom, ktorou prenajímateľ za odplatu vo výške 300,- Eur mesačne prenechal na dočasné užívanie dopravný prostriedok Iveco Eurocargo, farby tmavočervenej s plachtou, EČV: Q. XXXXX, pričom „nájom uzatvára na dobu určitú, od. 14.12.2014 od 00:00 hod do na dobu neurčitú.“ Vzhľadom na dátum uzavretia uvedený v zmluve bolo podľa názoru súdu prvého stupňa nelogické tvrdenie obžalovaného, aby sa zúčastnil odovzdávania tovaru z dôvodu kontroly vozidla dňa 18.12.2014, ktoré mal prenajaté L. na základe zmluvy dňa 13.12.2015. Pokiaľ by bol v zmluve uvedený nesprávny dátum a Zmluva o nájme dopravného prostriedku by bola uzavretá dňa 13.12.2014, bolo podľa súdu nepresvedčivé tvrdenie obžalovaného, že šiel kontrolovať vozidlo po piatich dňoch od kúpy a jeho prenajatia. Zároveň, predmetná zmluva o nájme dopravného prostriedku by bola uzavretá v deň zakúpenia predmetného vozidla od spoločnosti E. Q. - S. G. Q., čo zas odporovalo tvrdeniu obžalovaného, že vozidlo zháňal od leta a bol pozrieť množstvo vozidiel z dôvodu, že sa mala uskutočňovať preprava pre Matador.

Uvedené skutočnosti svedčili súdu prvého stupňa skôr o dobre premyslenom konaní obžalovaného, ktorý svojim konaním uviedol poškodeného do omylu ohľadne svojho postavenia a podnikania a vylákal od neho tovar uvedený na Dodacom liste VPF XXXXXXXX zo dňa 18.12.2014 (kotly s príslušenstvom a ďalšieho plynovodného tovaru), predstierajúc, že je oprávnený daný tovar prevziať od poškodenej spoločnosti, čo ale nebola pravda a využil ho na svoje potreby. Zároveň, konaním obžalovaného došlo k spôsobeniu škody poškodenému vo výške 28.069,98 eur.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. poriadku umožnil spravodlivé rozhodnutie a tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich súhrne v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa v rámci procesného postupu dodržal všetky základné zásady trestného konania, ktoré plynú z ustanovenia § 2 Tr. poriadku a teda dospel k vyhlásenému rozsudku v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku tiež v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledok vykonaného dokazovania za pochybné, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali. Aj vzhľadom k odvolacím námietkam, prezentovaným v písomných dôvodoch odvolania obžalovaného, však odvolací súd považoval za potrebné odôvodnenie napadnutého rozsudku v dôvodoch svojho rozhodnutia doplniť, podrobnejšie citovať a rozviesť vo veci vykonané dôkazy, konštatujúc, že v dvojinštančnom súdnom konaní tvoria rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa jednotu.

V kontexte odvolacej argumentácie obžalovaného upriamil odvolací súd pozornosť prednostne na splnenie procesných podmienok konania. Z obsahu preskúmaného spisu je čitateľné, že obžalovaný v priebehu trestného konania vzniesol námietku miestnej príslušnosti Okresného súdu Prešov. Napriek tomu konajúci súd v konaní pokračoval a rozhodol, z čoho možno usudzovať jeho implicitné nestotožnenie sa s námietkou obžalovaného. Prihliadajúc pritom na skutočnosť, že obžaloba bola podaná prokurátorom na Okresnom súde Prešov, miestnu príslušnosť súdu považoval odvolací súd za danú v zmysle ustanovenia § 20 Tr. poriadku. Nad rámec toho odvolací súd reprodukuje závery vykonaného dokazovania, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný od počiatku aktívne participoval v kontraktáčnom procese medzi spoločnosťou L., G. a poškodeným, keďže podľa výpovede svedka K. C. prvá komunikácia s obžalovaným prebehla už cez internetový portál, kde obžalovaný zadal dopyt pre dodávku vykurovacích plynových kotlov. Od momentu dopytu, cez uzavretie kúpnej zmluvy medzi poškodeným a spoločnosťou L., G. až po prevzatie tovaru obžalovaným, je podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné považovať konanie obžalovaného ako celok, v ktorom po celý čas bol prítomný úmysel uviesť iného do omylu a obohatiť sa tak na škodu cudzieho majetku. Z uvedeného dôvodu nemožno miestnu príslušnosť súdu posudzovať len s ohľadom na čiastkové konanie obžalovaného, spočívajúce v prevzatí tovaru, zároveň, dôvodné nie je ani tvrdenie o výlučnej miestnej príslušnosti Okresného súdu Banská Bystrica. Naopak, s poukazom na miesto sídla poškodeného v územnom

obvode Okresného súdu Prešov a prvotné konanie obžalovaného, spočívajúce v zaslaní internetového dopytu na vykurovacie kotly, má odvolací súd za to, že na konanie a rozhodnutie veci bol Okresný súd Prešov v súlade s ustanovením § 20 Tr. poriadku miestne príslušný.

Rozsah vykonaného dokazovania a závery z neho plynúce neodôvodňujú ani opodstatnenosť námietky obžalovaného o uznaní jeho viny, vychádzajúc pritom len z výpovedí poškodeného a svedka B. L.. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že uvedené svedecké výpovede neboli jediným usvedčujúcim dôkazom. V neprospech obžalovaného vyzneli aj listinné dôkazy, najmä údaje z elektronického mýtného systému Národnej diaľničnej spoločnosti, ktoré podporili výpoveď svedka L., ako aj svedka C.. Vozidlo, ktorým bola vykonaná preprava tovaru, patrilo obžalovanému, ktorý si ho pre ten účel súrne zaobstaral len niekoľko dní predtým, čo vyplynulo nielen z listinných dôkazov, ale aj svedeckej výpovede E. Q..

Reflektujúc odvoláciu argumentáciu obžalovaného o zmenách vo svedeckých výpovediach svedka L., dáva odvolací súd do pozornosti jeho výpoveď zo dňa 18.05.2015. Svedok, vtedy v postavení osoby vypočúvanej postupom podľa § 196 ods. 2 veta druhá Tr. poriadku, uviedol, že požadované kotly nepreberal on, ale šiel pre ne obžalovaný A. so svojim autom. Stretol sa s pánom C. v Banskej Bystrici vo firme T., ktorá bola dodávateľom týchto kotlov pre pána C. a tu si pán A. prevzal tieto kotle s ostatným zariadením. Následne pán A. toto zariadenie odovzdal spoločnosti XXX E., G.. K tomu, kde došlo k odovzdávaniu, sa B. L. vyjadriť nevedel. S pánom A. bol dohodnutý, že za tento tovar bude vykonaná úhrada do 7 dní po odovzdaní. Vystavil faktúru na odberateľa XXX E., G., úhrada však neprišla, a číslo, na ktoré sa snažil zavolať, bolo nedostupné. Na to šiel za pánom A., ako to chce riešiť. On povedal, že sa bude snažiť s nimi spojiť. B. L. tvrdil, že z toho obchodu nakoniec nedostal ani jedno euro a myslí, že ani pán A. nie, nakoľko by mu to snád povedal. S pánom C. volal kvôli tejto veci a vysvetlil mu, že čaká na úhradu a keď mu prídu peniaze, pošle ich.

S poukazom na to, že svedok B. L. v nasledujúcich svojich výpovediach po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia už ochotu zaplatiť poškodenému za dodaný tovar nevyslovil, v záujme náležitého objasnenia skutkového stavu veci a pri rešpektovaní procesných práv obhajoby, ktorá predniesla návrh na oboznámenie sa s výpoveďou osoby L. zo dňa 18.05.2015, považoval odvolací súd za potrebné vysporiadať sa s rozpormi vo výpovediach tej istej osoby, a to aj napriek skutočnosti, že výsluch osoby B. L. v postupe pred začatím trestného stíhania nie je procesne spôsobilým úkonom. V nasledujúcom kroku, odvolací súd pri posudzovaní počiatocnej ochoty B. L. za dodaný tovar poškodenému zaplatiť, vzal do úvahy domnienku vypočúvanej osoby o skutočnej realizácii obchodu medzi spoločnosťou L., G. a spoločnosťou XXX E. G., ktorá mohla racionálne dôvodiť očakávanie zaplatenia kúpnej ceny zo strany odberateľa XXX E. G., a tým súčasne vysvetliť prvotnú ochotu zaplatiť kúpnu cenu za dodané kotly poškodenému.

V nadväznosti na skutočnosti plynúce z výpovede svedka B. L. zo dňa 18.05.2015 považoval odvolací súd súčasne za opodstatnené oboznámiť sa s obsahom úradného záznamu, spísaným I. M. B. A. (č. I. 33 spisu), z ktorého vyplynulo, že spoločnosť pod obchodným menom XXX E. G. so sídlom v Bratislave nie je vôbec v Obchodnom registri zaregistrovaná. Z toho možno podľa názoru odvolacieho súdu usudzovať, že aj svedok B. L. bol obžalovaným uvedený do omylu v okolnosti naloženia s prevzatými kotlami, podporujúc tým záver súdu prvého stupňa o dobre premyslenom konaní obžalovaného. V súvislostiach vykonaného dokazovania možno preto pochopiť zmeny vo svedeckých výpovediach B. L., ktorý sa od obchodu s poškodeným po zistení rozhodných skutočností dištancoval, presúvajúc zodpovednosť na obžalovaného.

V kontexte opakovaných svedeckých výpovedí svedka B. L. považoval odvolací súd za najpodstatnejšie, že svedok v priebehu celého konania konštantne tvrdil, že tovar od poškodeného neprevzal on, ale obžalovaný A., čo súhlasí so závermi plynúcimi z ostatne vykonaného dokazovania, predovšetkým s výpoveďou svedka K. C.. Súd prvého stupňa súčasne nedospel vo svojom rozhodnutí k predčasnemu záveru, ak svedka L. na hlavnom pojednávaní nevypočul. Z obsahu preskúmaného spisu je zrejmé, že súd vykonal všetky potrebné procesné úkony, smerujúce k zabezpečeniu účasti svedka na hlavnom pojednávaní, účinkom sa však minulo jeho predvolanie, predvedenie i zabezpečenie svedka. Za daných okolností súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 263 ods. 3 písm. a) Tr. poriadku prečítal na hlavnom pojednávaní výpovede svedka L., z č. I. 72-74, 227-229, 295-397 a konfrontáciu z č. I. 316-317, a teda riadne sa oboznámil s obsahom jeho výpovedí. Odvolací súd súčasne dodáva, že pre účely objasnenia skutkového stavu veci bol svedok L. dostatočne v konaní vyťažovaný, vypovedal

celkovo 3x. Navyše, v prípravnom konaní sa svedok kontradiktórnym spôsobom zúčastnil aj konfrontácie s obvineným, v priebehu ktorej mal obvinený dostatok priestoru na kladenie otázok svedkovi.

V kontexte návrhu obhajoby, prednesenému odvolaciemu súdu v priebehu verejného zasadnutia konaného dňa 14.05.2025, na doplnenie dokazovania opakovaným výsluchom svedka B. L., poukazuje odvolací súd v prvom rade na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. mája 2018, sp. zn. 1 TdoV 6/2017, publikované v Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2018. V jeho zmysle, ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne odmietol. Z hľadiska zachovania práv obhajoby je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal.

Procesný návrh obhajoby na opakovaný výsluch svedka B. L. považoval odvolací súd za nedôvodný, opakujúc pritom, že svedok bol v konaní dostatočne vyťažovaný, zároveň, jeho výsluchy v prípravnom konaní boli vykonané kontradiktórnym spôsobom, v dôsledku čoho mala obhajoba zachované procesné práva a bolo jej umožnené klásť svedkovi otázky. Za daných okolností sa preto nejavil opakovaný výsluch svedka, hodnotiac aj obsah všetkých jeho predchádzajúcich výpovedí, za nevyhnutný. Podľa názoru odvolacieho súdu, lipnutie na ďalšom výsluchu svedka L. nemá opodstatnenie pre účel objasnenia skutkového stavu veci a nemožno ho považovať ani za hospodárny a efektívny procesný úkon, osobitne v situácii, keď sa prítomnosť svedka na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa nepodarilo zabezpečiť ani napriek opakovaným predvolaniam, predvedeniam či príkazom na zabezpečenie svedka.

Za účelovú považoval odvolací súd obranu obžalovaného o zneužití jeho účasti pri prebratí tovaru v Banskej Bystrici. V konaní nie je sporné, že obžalovaný sa prebratia tovaru zúčastnil, pritom svedok K. C. jednoznačne vypovedal, že obžalovaný tovar preberal a následne odviezol na nákladnom vozidle zn. IVECO, ktoré podľa vykonaného dokazovania patrilo obžalovanému. Neobstojí ani námietka obžalovaného o prenájme predmetného motorového vozidla svedkovi B. L., keďže svedok nielenže uzavretie nájomnej zmluvy poprel, no zároveň, skutočnosti plynúce z nájomnej zmluvy odporujú ostatne vykonanému dokazovaniu. Súd prvého stupňa sa s predloženou nájomnou zmluvou dostatočne vysporiadal, zároveň správne poukázal na údaje z elektronického mýtného systému Národnej diaľničnej spoločnosti. Z nich je podľa názoru odvolacieho súdu čitateľné, že nákladné vozidlo zn. Iveco Eurocargo, EČV: Q. XXXXX, v inkriminovaný deň 18.12.2014 učinilo trasu, počas ktorej malo vyše hodinové zastavenie v okolí mesta Banská Bystrica, čo by malo zodpovedať nakládkе tovaru. Zároveň, podľa posledne evidovaného prechodu mýtnou bránou možno dospieť k záveru, že nákladné vozidlo v inkriminovaný deň skončilo trasu v okolí miesta E. – B. U., a teda v blízkosti miesta pobytu obžalovaného v B. C.. Uvedené zistenie pritom odporuje myšlienkovej premise o prenájme motorového vozidla, keďže ani vykonaným dokazovaním nebol zistený dôvod, prečo by mal svedok B. L. v čase údajného prenájmu motorového vozidla, toto odstaviť v mieste bydliska obžalovaného. Ako nepravdivá sa zároveň ukázala aj obrana obžalovaného o údajnom mieste parkovania prenajatého nákladného motorového vozidla zo strany svedka B. L. v mieste A. pri panelákovom dome.

Obžalovaný sa celkom zrejme usiloval vyhnúť trestnoprávnej zodpovednosti predloženým listinným dôkazom – dodací list vystavený spoločnosťou L., G. v prospech spoločnosti O. P., G. H. A.. Vykonané dokazovanie preukázalo, že obžalovaný daný listinný dôkaz s najväčšou pravdepodobnosťou vyprodukoval umelo, vychádzajúc pritom zo svedeckej výpovede V. C., ktorým mal byť konateľom spoločnosti O. P., G.. Podľa tvrdení svedka bola na neho spoločnosť prepísaná podvodom, a to A. A. a W. V. S. B. L. svedok nepozná, nikdy nepočul ani o spoločnosti L., G.. Predmetný dodací list bol svedkovi predložený až vyšetrovateľom, avšak svedok podľa vlastných udaní tovar od nikoho nepreberal ani nevidel. Predložený dodací list tak podľa názoru odvolacieho súdu vypovedal skôr o prístupe obžalovaného, ktorý zjavne využil osobu V. C. vo svoj prospech v trestnom konaní, čo v okolnostiach spáchaného skutku len podporuje správnosť skutkových záverov súdu prvého stupňa o vine obžalovaného, ktorý sa konaní uvedeným v skutkovej vete obohatil na úkor poškodeného, a pre ten účel využil svedka B. L. a jeho spoločnosť L., G..

Do predmetného trestného konania bola pre účely posúdenia splnenia zákonných predpokladov pre uloženie súhrnného trestu zabezpečená aj obžaloba, podaná na osobu obžalovaného zo strany Okresnej prokuratúry Bratislava zo dňa 22.05.2017, z ktorej je zrejme prebiehajúce trestné stíhanie obžalovaného pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona. Z vykonaného dopytu

adresovanému Mestskému súdu Bratislava I, tiež Krajskému súdu v Bratislave, o stave konania vo vzťahu k obžalobe Okresnej prokuratúry Bratislava zo dňa 22.05.2017, vyplynulo, že obžalovaný A. A. bol rozsudkom Mestského súdu Bratislava I, č. k. B3-46T/82/2017-935 zo dňa 12.04.2024, uznaný vinným zo spáchania stíhaného skutku, ktorým mal naplniť kvalifikovanú skutkovú podstatu podvodu podľa 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona. Predmetná trestná vec bola predložená Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní. Vychádzajúc z posledných zistení o stave konania, Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 1To/121/2024 zo dňa 30.04.2025 podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku zrušil rozsudok Mestského súdu Bratislava I sp. zn. B3-46T/82/2017 zo dňa 12.04.2024 a vec vrátil podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znova prejednal a rozhodol.

Z vykonanej lustrácie obžalovaného A. A. v rezorte Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky súčasne vyplynulo, že proti obžalovanému A. A. simultánne prebieha trestné konanie na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 6T/57/2024. Aj v tomto prípade sa odvolací súd pre účely posúdenia splnenia zákonných predpokladov pre uloženie súhrnného trestu dopytoval na stav konania, pričom zistil, že konajúci súd dňa 15.11.2024 vydal trestný rozkaz. V dôsledku odporu podaného obvineným, vec vedená na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 6T/57/2024 nie je právoplatne skončená, vydaný trestný rozkaz však bol odvolacím súdom vyžiadaný do predmetného konania.

V nadväznosti na obsah vyžiadaných rozhodnutí súdov, vydaných v trestných veciach simultánne vedených proti osobe obžalovaného, vyznieva podľa názoru odvolacieho súdu prinajmenšom pochybne jeho argumentácia, že v čase skutku riadne podnikal pre seba, mal rodinu, novonarodené dieťa a nemal potrebu ani žiaden dôvod na úkor niekoho sa obohacovať. Samozrejme, odvolací súd rešpektuje prezumpciu neviny obžalovaného s poukazom na skutočnosť, že trestné stíhanie, na ktoré poukazuje, nie sú doposiaľ právoplatne skončené, avšak už samotné dôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho „dôvodnosť“ závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Fox, Cammell a Hartley v. Veľká Británia č. 12244/86, č. 12245/86, č. 12383/36 zo dňa 30. 08. 1990). Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno bez ďalšieho ignorovať podozrenie z páchania trestnej činnosti obžalovaného, osobitne v prípade obdobnosti skutku, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť aj v iných trestných veciach. Naopak, dôvodne sa nateraz javí vysloviť úvahu, že obžalovaný v rozhodnom čase rokov 2013 a 2014 páchal druhovo rovnakú majetkovú trestnú činnosť, v úmysle obohatiť sa na úkor iného, s de facto identickým modus operandi vo veci vedenej Mestskom súde Bratislava I sp. zn. B3-46T/82/2017, keď obžalovaný bez riadneho oprávnenia vystupoval v mene iných obchodných spoločností a v ich mene prijímal aj plnenia, ktoré si ponechal pre seba.

V neposlednom rade aj vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že výrok o vine obžalovaného nie je žiadnym spôsobom spochybnený rozhodnutím súdu prvého stupňa o odkázaní poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces. Súd prvého stupňa správne poukázal na oboznámený spis Okresného súdu Prešov sp. zn. 21Cb 25/2015. Z jeho obsahu je zrejmé, že Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 21Cb/25/2015-33 zo dňa 26.05.2015 zaviazal B. L. povinnosťou zaplatiť spoločnosti F., G. sumu 22.264,76 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že žalobca (v predmetnom trestnom konaní poškodený, pozn. odvolacieho súdu) ako predávajúci v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 18.12.2014 sa zaviazal dodať kupujúcemu, spoločnosti L., G., tovar, a kupujúci sa zaviazal zaplatiť kúpnu cenu. K dodaniu predmetu kúpy malo dôjsť dňa 18.12.2014, o čom bol vystavený aj dodací list J. zo dňa 18.12.2014. Úhrada kúpnej ceny nebola v zmysle zmluvy zaplatená, a keďže kupujúci bol v čase súdneho konania z Obchodného registra vymazaný, súd zaviazal na zaplatenie dohodnutej kúpnej ceny B. L. ako žalovaného v 2. rade, ktorý vo vzťahu k povinnosti kupujúceho zaplatiť kúpnu cenu vystupoval v postavení ručiteľa.

Z obsahu oboznámeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 21Cb 25/2015 je súčasne zrejmé, že rozsudok č. k. 21Cb/25/2015-33 zo dňa 26.05.2015 zaväzuje svedka B. L. k zaplateniu kúpnej ceny zo zmluvy, ktorá je predmetom tohto trestného konania. V nadväznosti na uvedené je potrebné zdôrazniť, že hoc súd prvého stupňa mal preukázanú spôsobenú výšku škody, bez ďalšieho nemohol postupovať nekriticky podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku spôsobom priznania náhrady zistenej škody poškodenému. V praktických dôsledkoch by rozhodnutie súdu v trestnej veci privodilo de facto súbeh exekučných titulov z totožného odovzdania 38 kotlov obžalovanému A. A. bez zaplatenia kúpnej ceny, čomu je aj podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné predchádzať.

S ohľadom na vyššie uvedené bude v civilnom konaní potrebné zaoberať sa dôvodnosťou uplatneného nároku poškodeného na náhradu škody voči A. A. v kontexte existencie rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 21Cb/25/2015-33 zo dňa 26.05.2015. Predmetný prieskum však nepochybne prekračuje potreby trestného stíhania, preto považoval odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa o odkázaní poškodeného na civilný proces postupom podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku za správne a zákonné.

V súvislosti s existujúcim rozhodnutím súdu v civilnej veci nemožno podľa názoru odvolacieho súdu súčasne konštatovať rozpor vo vykonanom dokazovaní v porovnaní s trestným stíhaním. Podľa odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 21Cb/25/2015-33 zo dňa 26.05.2015 bol tento vydaný v dôsledku pasivity žalovaného v 2. rade. Súd v podstate vydal rozsudok pre zmeškanie, pri ktorom vychádzal len z tvrdení žalobcu a ním predložených listinných dôkazov. V konaní však nebolo jednoznačne preukázané, aby kotly prevzal B. L., respektíve na ich prevzatie riadne splnomocnil A. A.. Každopádne, bez ohľadu na rozsah vykonaného dokazovania v konaní pred civilným súdom, z rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 21Cb/25/2015-33 zo dňa 26.05.2015 je zrejmé, že poškodenému - spoločnosti F., G. už bola z identického nároku priznaná náhrada škody, pritom nie je možné, aby trestný súd menil právoplatné rozhodnutie civilného súdu.

Zhrnúc teda doposiaľ uvedené, odvolací súd vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného konštatuje, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým záverom. V preskúvanom konaní bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu tak, ako bol prvostupňovým súdom ustálený, sa stal, a že ho spáchal práve obžalovaný. Odvolacia argumentácia obžalovaného nebola v tomto ohľade dôvodná.

Súd prvého stupňa súčasne správne právne kvalifikoval konanie obžalovaného v časti subsumovania skutku pod trestný čin podvodu podľa § 221 Tr. zákona. Obžalovaný ako plne trestnoprávne zodpovedný subjekt, konajúc formou priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr. zákona, porušil záujem chránený týmto zákonom, a teda cudzí majetok (objekt). Konanie obžalovaného spočívalo v tom, že poškodeného uviedol do omylu ohľadne svojho postavenia a podnikania, vylákal od neho predmet uvedený na Dodacom liste VPF XXXXXXXX zo dňa 18.12.2014 (kotly s príslušenstvom a ďalšieho plynovodného tovaru) a tento si ponechal pre seba. Konaním obžalovaného bola poškodenému spôsobená škoda vo výške 28.069,98 Eur.

V časti subsumovania skutku pod príslušnú kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 2 až 4 Tr. zákona bolo však potrebné právnu kvalifikáciu súdu prvého stupňa korigovať s ohľadom na nadobudnutie účinnosti novely Trestného zákona, vykonanej zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. zákona, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší.

Podľa § 10 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, prečin je úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zákona, škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 700 eur. Škodou väčšou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 20 000 eur. Značnou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 250 000 eur. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 650 000 eur. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona, odňatím slobody až na štyri roky sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu.

V kontexte dikcie ustanovenia § 125 ods. 1 Tr. zákona je zrejmé, že novelou Trestného zákona došlo k zmene kvantifikácie výšky škody v prospech obžalovaného. In concreto, podľa Trestného zákona účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu, obžalovaný svojim konaním spôsobil poškodenému väčšiu škodu prevyšujúcu sumu 20.000,- Eur, avšak nedosahujúcu výšku značnej škody v sume 250.000,- eur. Uvedené zistenie pritom dôvodilo skutok obžalovaného kvalifikovať podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona. Bez opory v Trestnom zákone však bolo tvrdenie obžalovaného, že s poukazom na novelu Trestného zákona sa škoda neprevyšujúca 35.000,- eur považuje za malú škodu. Obžalovanému možno súčasne podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona uložiť trest odňatia slobody až na štyri roky, čo predstavuje v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou zníženie trestných sadzieb, ako správne poukázal v podanom odvolaní obžalovaný. Zmena právnej kvalifikácie skutku v spojení so znížením trestných sadzieb nevyhnutne vyžadovala aj prekvalifikovanie spáchaného trestného činu na prečin v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b), keďže horná hranica trestnej sadzby neprevyšuje päť rokov.

Ako už odvolací súd v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozsudku uviedol, simultánne vedené trestné stíhania na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 6T/57/2024 ani na Mestskom súde Bratislava I sp. zn. B3-46T/82/2017 nie sú doposiaľ právoplatne skončené, v dôsledku čoho odvolací súd konštatuje nesplnenie podmienok pre uloženie súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zákona. Na vyslovenom závere nič nemení ani rozhodnutie Krajského súdu v Brne zo dňa 27.04.2022 sp. zn. 69T 9/2021, právoplatné dňa 13.09.2022, ktorým bol obžalovaný odsúdený za podvodné konanie podľa § 209 ods. 1, ods. 4 písm. d) trestného zákoníku ČR. Sledujúc pritom dikciu ustanovenia § 42 ods. 3 Tr. zákona, ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Pri ukladaní trestu súd prvého stupňa zohľadnil časový odstup, ktorý uplynul od skutku, pritom dospel k záveru, že trest ukladaný v rámci trestnej sadzby ustanovenej zákonom by bol pre obžalovaného neprimerane prísny a na dosiahnutie individuálnej a generálnej prevencie postačí aj trest odňatia slobody uložený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to v trvaní 2 rokov. Zároveň dospel k súd záveru, že na obžalovaného nie je potrebné pôsobiť trestom odňatia slobody spojeným s jeho výkonom, ale účel trestu je možné dosiahnuť aj samotnou hrozbou trestu, a preto výkon trestu súd podmienienečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov, ktorú považoval za primeranú na preukázanie, či aj len hrozba trestu postačí na to, aby sa do budúcnosti obžalovaný vyvaroval akémukoľvek protiprávnemu konaniu. V skúšobnej dobe bude obžalovaný povinný viesť riadny život, keďže v opačnom prípade sa vystaví riziku, že súd, a to už aj v priebehu skúšobnej doby rozhodne, že sa neosvedčil a nariadi výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol podmienienečne odložený.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd prvého stupňa pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu v prípade obžalovaného, majúci za to, že i uloženie trestu na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby by bolo pre páchatela neprimerane prísne. V odvolacom konaní je však nevyhnutné opakovane zdôrazniť novelu Trestného zákona, vykonanú zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorá v prípade podvodu podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona vypustila minimálnu dolnú hranicu trestnej sadzby. V nadväznosti na uvedené nebolo naďalej potrebné posudzovať splnenie podmienok pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Tr. zákona. Z tohto dôvodu považoval odvolací súd odvolanie okresného prokurátora za nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku.

Na druhej strane, ako sám okresný prokurátor pripustil, je pravdou, že od skutku uplynula pomerne dlhá doba a neboli zistené žiadne priťažujúce okolnosti k osobe obžalovaného. Berúc tiež do úvahy skutočnosť, že obžalovaný spôsobil poškodenému väčšiu škodu na hranici so škodou malou, bolo podľa názoru odvolacieho súdu spravodlivé, pri zohľadnení všetkých podmienok uvádzaných v ustanovení § 34 Tr. zákona, ukladať obžalovanému trest odňatia pri spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V tomto ohľade sa už súdom prvého stupňa uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov javil ako neprimerane prísny, keďže pre uloženie trestu v strede zákonom ustanovenej trestnej sadzby nevzhliadol odvolací súd v preskúmvanej veci relevantné okolnosti. Pre naplnenie účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona postačuje podľa názoru odvolacieho súdu trest odňatia slobody v trvaní šiestich mesiacov, s jeho podmienienným odkladom na skúšobnú dobu jedného roka. Odvolací súd mal za to, že

určená skúšobná je primerane dlhá na preukázanie, či aj len hrozba trestu postačí, aby sa obžalovaný do budúcnosti vyvaroval akémukoľvek protiprávnemu konaniu.

Vo vzťahu k odvolaniu poškodeného poukazuje odvolací súd na svoje predchádzajúce odôvodnenie, v ktorom už vyslovil, že nárok poškodeného na náhradu škody je potrebné posúdiť v kontexte existencie rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 21Cb/25/2015-33 zo dňa 26.05.2015. Predmetný prieskum však, ako to už bolo vyššie konštatované, nepochybne prekračuje potreby trestného stíhania, preto považoval odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa o odkázaní poškodeného na civilný proces za správne a zákonné. Odvolanie poškodeného zároveň z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku.

Za daného stavu, keď odvolací súd nepovažoval odvolanie okresného prokurátora ani poškodeného za dôvodné, pritom sa stotožnil so skutkovými závermi súdu prvého stupňa vo vzťahu k vysloveniu viny obžalovaného, s ohľadom na potrebu zmeny kvalifikácie stíhaného skutku i výmery uloženého trestu v prospech obžalovaného, odvolací súd jednomyseľne napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. poriadku zrušil a na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku vo veci sám rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Odvolania okresného prokurátora a poškodeného odvolací súd podľa § 319 Tr. poriadku zamietol jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.